

**הבטחת רבינו,
מי שישתדל
בהדפסת
ספריו יהיה
לו המחבר
למליץ**

הארי החי פנימים נפלאים מתורתו של המהרש"ל זינץ

הגאון הפיאריה לייב צינץ זי"ע מפלאצק
גיליון ש"ל, פרשת ואתחנן - נחמו תשפ"ה

מכון לחוצאה חרשה ומפוארת
של ספרי מהרש"ל זינץ זי"ע

ת.ד. 3498 אשדוד 77134
טל': 08-8648989
פקס: 08-8648686
tzintz@tzintz.org

עיקר התפילה צריך להיות על הגאולה השלימה

ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר (ג, כג).

בזוהר הקדוש מובעת תרעומת על בני הדורות הללו שבעת שמתפללים הרי הם ככלבים הצווחים 'הב הב' - הב חיי והב מזוני, ואין מי שמשתדל בתפילותיו ומבקש על השכינה הקדושה לייחודה עם קודשא בריך הוא, שזה צריך להיות עיקר התפילות בזמן הזה.

והוא שאומר דוד המלך, **שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנִי בְּשׁוּעֵי אֱלֹהִי, בְּנִשְׁאֵי יָדַי אֶל דְּבִיר קִדְשֶׁךָ** - כאשר אני מתפלל על איחוד מלכותו יתברך הנרמז במילה יד שהרי "יד על כס י-ה" (שמות יז, טז) - נשבע ה' שלא יהיו שמו וכסאו שלמים עד לעתיד לבוא, ואומר דוד שזו עיקר תפילותיו על ייחוד קודשא בריך הוא ושכינותיה והגאולה השלמה במהרה בימינו.

מלוא העומר

אם קיימתם מקרא זה - לא תשלט בכם מיתה

אנכי ה' אלקיך וגו' (ה, ו).

אמרו במדרש (ילקוט שמעוני ואתחנן, תתל) על הפסוק (דברים ה, ו) "אֲנִי ה' אֱלֹהֶיךָ" שאמר ה' לישראל אם קיימתם מקרא זה, הרי אני **אֲמַרְתִּי אֱלֹקִים אַתֶּם** (תהלים פב, ו). אך אם לא קיימתם אותו הרי **כְּאֲדָם תִּמְוֹתוֹן** (שם, ז).

ויש לבאר על פי דברי המדרש (בראשית רבה ט, י) על הפסוק (בראשית ג, כא) "וַיַּעַשׂ ה' לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתֻנֹת עוֹר וַיַּלְבִּשֵׁם", שבתורתו של רבי מאיר כתוב היה כתנות אור. והיינו שכן אדם הראשון קודם שחטא בעץ הדעת היה עתיד לחיות לעולם ומשום שגופו היה זך ולבוש בכתנות אור רוחניות. אך אחר שחטא ירד ממדרגתו והלבישו ה' בכתנות עור ולהם אין תיקון כי אם על ידי התבלות בעפר, ולכך נגזרה

שֶׁפֶת נַחֲמוֹ

בקשת דוד המלך ע"ה:

להביא את הגאולה במתנת חנים

אַתָּה תְּקוּם תִּרְחַם צִיּוֹן כִּי עַתָּה לַחֲנֻנָה כִּי בָּא מוֹעֵד (תהלים קב, יד).

יש להבין את כפל הלשון **כי עת לחננה, כי בא מועד**.

ויש לבאר שבקשה זו מכוונת כנגד זמננו כשכבר נתארכה עלינו הגלות עד בלי די. שכן עומק הכוונה באריכות ותוקף הגלות היתה כדי שנזדכך בכל אורכה מכל הזהומה והקליפות, שאז תבוא הגאולה בעיתה ותהא גאולת נצח. ודרך אחרת היתה שישבו עם ישראל מלפני ה' בכל ליבם, ואז היו זוכים לגאולה עוד לפני עיתה, בדרך של 'אחישה. אך עתה שכבר כל כך התארכה הגלות, הרי אין הדור חסר אלא משהו תשובה כדי שנוכל לגאולה.

והוא שמבקש המשורר, **אתה תקום תרחם ציון** שכיון שכבר **בא מועד** - כבר הגיעה עת הגאולה, אזי **עת לחננה** - להביא הגאולה במתנת חנים אף בלי תוקף התשובה.

קומץ המנחה - דרוש לערב ראש השנה

ואנחנו קמנו ונתעודד

כִּי שָׁחָה לַעֲפָר נַפְשֵׁנוּ דְּבָקָה לְאַרְץ בְּטַנְנוּ. קוֹמָה עֲזֹרְתָה לָנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חֲסִדְךָ (תהלים מד, כו-כז).

הנביא אמר (עמוס ה, ב) "נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוֹם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל". ולכאורה נשמעים הדברים חריפים בחומרתם כאילו נושאנו חליה מהגאולה. אך כבר אמרו בגמרא (ברכות ד, ב) שבמערבא מיישבים שכן יש לקרוא את הפסוק, נפלה - ולא תוסיף עוד ליפול. ומעתה - קום בתולת ישראל.

וביאר **רבי יהונתן אייבשיץ** ביערות דבש, שהנמצא במקום גבוה יכול ליפול, אך השוכב על הארץ כבר אינו יכול ליפול. והוא שאמר הנביא על פי פירוש הגמרא, כי כיון שבתולת ישראל נפלה כל כך עד הארץ, שוב אינה יכולה ליפול אלא רק לקום.

והוא אשר אמר המשורר בפסוק זה, מאחר ש**שָׁחָה לַעֲפָר נַפְשֵׁנוּ דְּבָקָה לְאַרְץ בְּטַנְנוּ**, והיינו שאנו נתונים כבר במצב של שכיבה על הארץ שאי אפשר ליפול ממנו עוד, הרי לא נותר אלא לבקש **קוֹמָה עֲזֹרְתָה לָנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חֲסִדְךָ**. שאחרי הנפילה בתכלית לא שייכת אלא תקומה.

מלא העומר - איכה (פרק ג)

פניני המהרא"ל על פרקי אבות

- פרק ד' -

זה את זה וזאת מתרחקים כל אחד לכיוון אחר, שעל כל צעד שהאחד עושה הוא מתרחק מחבירו שני צעדים, כי הרי גם חבירו פסע צעד בכיוון ההפוך.

והנה אדם שרץ למצוה הרי הוא מתקרב לצד המצוה, וממילא מתרחק מצד העבירה, נמצא שעל ידי עצם הריצה למצוה הוא בורח מן העבירה.

מגלגלין זכות על ידי זכאי

מצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה. (פ"ד, מ"ב).

ביאור הענין הוא, משום, שמגלגלין זכות על ידי זכאי וחובה על ידי חייב, לכן אם האדם זכאי על ידי שמקיים מצוות - מזכים אותו שיקיים מצוות נוספות, ואם חלילה להיפך - להיפך.

מטובת ה' עם ברואי שהשכר יהיה נצחי והעונש זמני

אין בידינו לא משלות הרשעים ואף לא מיסורי הצדיקים. (פ"ד, משנה יד).

הרע"ב מבאר את המשנה כי כוונתה לומר שאין לנו ביאור מדוע דרך רשעים צלחה בעולם הזה ולעומתם הצדיקים מדוכאים בייסורים. אך בכל זאת יש לבאר את טעם הדבר, שהרי הטובה שמקבלים הרשעים היא שכר בעבוד אותם מעט מצוות שעשו, ונמצא שהם מקבלים זכר זמני בעולם הזה.

ההסבר בזה הוא על פי דברי ספר העיקרים, כי מעיקר הדין היא ראוי שהשכר יהיה זמני ולעומתו העונש נצחי. אך ה' חס וריחם על בריותיו, ולכן תיקן שהשכר יהיה נצחי והעונש זמני, כך שאף מי שחטא מעט - יקבל לתקופה מסוימת את עונשו, אך בהמשך הזמן יזכה לקבל שכר. כל זה נכון לגבי הצדיקים, אבל הרשעים, הם במעשיהם גורמים שמידת הרחמים תתהפך לצידת הדין, כיון שכן חוזרים עמם כפי המחשבה המקורית ששכרם יהיה זמני ולכן הם זוכים לו בעולם הזה, ואת עונשם - יקבלו לעולם הבא עולם הנצח.

כבוד אמיתי - כשמתכבדים מאדם מכובד

איזהו מכובד המכבד את הבריות (פ"ד, מ"א).

כשאדם שפל מכבד אנשים אחרים, הרי שאין להם שמץ כבוד מפעולותיו, אלא רק בזיון. לא כן כשאדם יקר ערך מכבדם, אז הכבוד שקיבלו ממנו הוא כבוד אמיתי.

נמצא שאם הבריות אכן מתכבדות מכבוד שחולק להם חברים, הרי שאותה היא שהוא אדם מכובד. זה ביאור המשנה איזהו מכובד - המכבד את הבריות.

בעצם הריצה למצוה הוא בורח מעבירה

הוי רץ למצוה קלה ובורח מן העבירה (פ"ד, מ"ב).

יש לשאול שלכאורה היה על התנא לומר זאת בלשון ציווי: 'בורח מן העבירה!' ולא בלשון סיפור - 'בורח'.

התשובה היא כי התנא אומר שבזה שהאדם רץ למצוה קלה, הרי הוא בורח מן העבירה, שהרי אם היה מתעצל ולא היה רץ לקיים את המצוה הקלה - היתה עבירה בידו על כך שאינו מקיים את המצוה, נמצא שבעצם הריצה למצוה הוא בורח מעבירה.

המתרחק מן העבירה - מרחיקים גם את העבירה ממנו

הוי רץ למצוה קלה ובורח מן העבירה שמצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה (שם).

בדרך אחרת יש לישב את השאלה ששאלנו לעיל שעל התנא היה לומר 'בורח', וההסבר הוא כי על ידי הריצה למצוה האדם מרוויח בכפלים, ראשית כל שנתקרב לקדושה, ושנית שעל ידי התקרבותו - התרחק מהעבירה, נמצא שעל ידי שרץ אחר מצוה קלה, הרי הוא ממילא בורח מן העבירה.

טעם הדבר הוא, משום שהבא ליטהר מסייעין בידו, ולכן המתרחק מן העבירה - מרחיקים גם את העבירה ממנו. וכשני אנשים שפגשו

פניני ישועות

נס השידוך המהיר

על ציון הצדיק המהרא"ל צינץ, למען שידוך הגון ומהיר. האמונה בליבה הייתה איתנה, והיא חשה רוגע מסוים לאחר שביצעה את התרומה. והנה, הפלא לא איחר לבוא. זמן קצר בלבד לאחר התרומה, עוד באותו שבוע, החל להתגלגל שידוך חדש ובלתי צפוי עבור בנה. ההצעה, שהגיעה ממקור שלא חשבו עליו כלל, נראתה מתאימה באופן יוצא דופן. הבידורים התנהלו בקצב מהיר, וכל צד מצא חן בעיני השני. ההתקדמות הייתה כה מהירה, עד שפחות מחודש ימים מיום התרומה למכון, נשמע קול שבירת הצלחת - בנם התארס בשעה טובה ומוצלחת!

השמחה וההתרגשות מילאו את בית משפחת איצקוביץ. הם הודו לקדוש ברוך הוא על הנס הגלוי, ומרת איצקוביץ לא הפסיקה לספר לכל מכריה על סגולת הצדיק המהרא"ל צינץ, שהוכיחה את עצמה שוב ושוב. היה זה שידוך משמיים, שהגיע במהירות שיא, והכל בזכות התרומה שהפכה לאפיק ישועה

משפחת איצקוביץ, משפחה ירושלמית מכובדת, נשאה בליבה דאגה כבדה. בנם הבכור, בחור יקר בן עליה, הגיע לפרקו, אך למרות מאמצים רבים של שדכנים, תפילות חמות וסגולות מגוונות, השידוך המיוחל בושש לבוא. חבריו כבר עמדו תחת החופה, וליבם של ההורים כאב לראות את בנם נותר מאחור. אימו, מרת איצקוביץ, הייתה שרויה בדאגה מתמדת, כשהיא מפילה תחינה לפני בורא עולם שתתקיים בקרוב משאלת ליבם.

היא שמעה רבות על סיפורי ישועות מופלאים המתרחשים בזכות תרומה למכון המהרא"ל צינץ, המקיים את צוואתו של הצדיק המפורסם. סיפורים על שידוכים שנפתחו כנגד כל הסיכויים, על מחלות שנרפאו, ועל פרנסה שהגיעה ממקום בלתי צפוי, ריחפו באוויר והפיחו בה תקווה. היא החליטה לנסות את הסגולה המיוחלת הזו.

ללא היסוס, התקשרה מרת איצקוביץ למשרדי המכון וביקשה לתרום סכום נכבד לזכות בנה, עם בקשה מפורשת שיזכירו את שמו

ניתן להזמין חינם את ספרי רבנו לבתי מדרש וישיבות

08-864-89-89

להשתתפות בהדפסת הספרים לקיום
צוואתו של הגאון זי"ע ולזכות בהבטחתו